

УДК 347.1

DOI <https://doi.org/10.32840/1813-338X-2020.3.23>

М. Д. Денисовський

кандидат юридичних наук,
декан юридичного відділення
Галицького коледжу імені В'ячеслава Чорновола

І. О. Томчук

кандидат юридичних наук,
завідувач кафедри права
Галицького коледжу імені В'ячеслава Чорновола

Л. В. Петруник

здобувач вищої освіти юридичного відділення
Галицького коледжу імені В'ячеслава Чорновола

ПРОЦЕСУАЛЬНІ АСПЕКТИ ПРОВЕДЕННЯ ОБШУКУ ЯК ОДНОГО ІЗ ЗАСОБІВ ОТРИМАННЯ ДОКАЗІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Статтю присвячено дослідженню актуальних для сучасної правозастосовної практики питань, пов'язаних із проведенням обшуку під час кримінального провадження. Зокрема, порушуються найбільш поширені проблеми процесуального порядку проведення обшуку, які полягають у допущенні уповноваженими особами помилок і зловживань через неправильне розуміння, застосування та недотримання регламентованої Кримінальним процесуальним кодексом України процедури обшуку, що підтверджується сталою судовою практикою. Висвітлено детальне роз'яснення та певні недоліки правових норм кримінального процесуального законодавства, а також запропоновано способи оптимізації положень чинного законодавства щодо забезпечення ефективності застосування обшуку як одного із засобів отримання доказів у кримінальному провадженні.

Доведено, що в кожному конкретному випадку обов'язково потрібно встановити наявність усіх необхідних для належного проведення обшуку юридичних і фактичних підстав. Зокрема, потреба в повному та обґрунтованому аргументуванні останніх у змісті клопотання про надання дозволу на обшук, що нині не завжди виконується працівниками правоохоронних органів, і призводить до маневру під час обшуку.

Зроблено висновок про те, що клопотання про проведення обшуку у кримінальному провадженні щодо корупційного злочину обов'язково подається у Вищий антикорупційний суд, а не у місцевий. Констатовано, що розгляд клопотання про надання дозволу на проведення обшуку має проводитися за участю слідчого, прокурора, а також в обов'язковому порядку супроводжуватись повною технічною фіксацією засідання. Право безпосереднього проведення обшуку мають лише особи передбачені в ухвалі слідчого судді, при цьому неможливо залучати співробітників оперативних підрозділів до проведення цієї процесуальної дії. В разі порушення вищезазначених положень усі докази, які було отримано під час обшуку, вважаються недопустимими.

Авторами статті визначено доцільність поширення обов'язкового фіксування порядку проведення обшуку за допомогою аудіо- та відеозапису у разі проведення обшуку без ухвали слідчого судді в порядку, передбаченому ч. 3 ст. 233 Кримінального процесуального кодексу України.

Ключові слова: кримінально-процесуальні відносини, розслідування злочину, слідчі (розшукові) дії, житло та інше володіння особи, уповноважені особи.

Постановка проблеми. Одним з основних завдань сучасної правової держави є не лише гарантування, а й здійснення належного та реального захисту прав, свобод і законних інтересів людини й громадянина в будь-якій правовій сфері, зокрема у кримінальному судочинстві. Тому задля досягнення визначеної мети активно проводиться реформування кримінальної юстиції, що зумовлює виникнення максимальної наближеності кримінального процесу України до міжнародних стандартів охорони та захисту прав, свобод і законних інтересів осіб–учасників кримінально-процесуальних відносин.

Обумовивши в положеннях ст. 2 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) таку охорону одним з основних завдань кримінального провадження, кримінальне процесуальне законодавство передбачає можливість, а в окремих випадках і необхідність, проведення певних процесуальних дій, від своєчасності та обґрунтованості яких багато в чому залежить ефективність як досудового розслідування, так і судового розгляду відповідної кримінальної справи. Наприклад, відповідно до ст. 62 Конституції України особа є невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення, поки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду [1]. У правових приписах КПК України передбачено безліч способів збирання доказів, але, на нашу думку, найвагоміше місце серед них відіграє саме обшук. Ця слідча (розшукова) дія, з одного боку, є найбільш ефективною та затребуваною у практиці, оскільки спрямована на отримання насамперед речових доказів, проте з іншого – вагомо обмежує конституційні права та свободи учасників кримінального провадження, адже згідно з положеннями ст. 8 Конвенції про захист прав людини й основних свобод «кожен має право на повагу до його приватного і сімейного життя, до житла та таємниці кореспонденції» [2].

Керуючись даними судової звітності за 2018–2019 рр., можна стверджувати, що кількість поданих клопотань про надання дозволу на обшук житла чи іншого володіння особи до судів першої інстанції все ж таки зменшилась. Наприклад, за 2018 рік надійшло 96 122 клопотання, з яких 72 764 – задоволено, 15 605 – відмовлено, натомість за 2019 рік надійшло 95 441 клопотання, з яких 69 712 – задоволено, а в задоволенні 15 279 клопотань було відмовлено [3]. Проте наведені числа демонструють нам існу-

вання не лише професійного, належного ставлення слідчих, прокурорів і слідчих суддів до проведення такої процесуальної дії, але й необґрунтованого та безпідставного звернення органів досудового розслідування з відповідними клопотаннями, що підтверджується також вагомою кількістю задоволених скарг на дії та бездіяльність слідчого, прокурора в порядку ч. 3 ст. 233 КПК України.

Ми вважаємо, що така ситуація є безпосередньо наслідком допущених уповноваженими особами помилок і зловживань через неправильне розуміння, застосування та недотримання регламентованого КПК України порядку проведення обшуку. Тому існування таких проблемних питань як правового, так і організаційного характеру потребує негайного розв'язання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

На різних етапах розвитку кримінального процесуального права обшук завжди був предметом багатьох досліджень, дискусій і розглядався вченими-процесуалістами та криміналістами в найрізноманітніших аспектах. Наприклад, відповідні думки та пропозиції щодо правової природи, підстав і порядку проведення обшуку містяться у працях В.К. Весельського, В.І. Галагана, В.Я. Горбачевського, Ю.М. Грошевого, А.В. Іщенко, О.В. Капліної, В.С. Кузьмічова, О.П. Кучинської, О.І. Литвинчука Л.М. Лобойка, Є.Д. Лук'янчикова, М.С. Сороки, та ін. Та все-таки сьогодні є потреба в подальшому дослідженні цієї слідчої (розшукової) дії з врахуванням сформованих сучасних тенденцій щодо правової природи та поняття обшуку, підстав, об'єктів і порядку його проведення, міжнародно-правових стандартів і зарубіжного досвіду.

Метою статті є висвітлення теоретичних і практичних положень процедури проведення обшуку у кримінальному провадженні, формулювання науково обґрунтованих пропозицій і рекомендацій з удосконалення кримінального процесуального законодавства.

Виклад основного матеріалу. Обшук як один із видів слідчих (розшукових) дій регламентується ст. ст. 234–236 КПК України, але, на жаль, їхній зміст досить часто породжує у слідчих і прокурорів безліч запитань. Насамперед варто зазначити, що КПК України в жодній зі своїх статей не визначає поняття обшуку. У ч. 1 ст. 234 КПК України лише передбачено мету цієї слідчої розшукової дії, а саме: «виявлення та фіксація відомостей про обставини вчинення кримінального правопорушення, відшукання знаряддя кримінального правопору-

шення або майна, яке було здобуте у результаті його вчинення, встановлення місцеперебування розшукуваних осіб» [4].

Проте з наукового погляду обшук є слідчою (розшуковою) дією, сенсом якої виступає примусове обстеження приміщень, споруд, ділянок місцевості або окремих громадян із метою знаходження й вилучення речей і документів, що мають значення для кримінального провадження, виявлення розшукуваних осіб, трупів, тварин, речей і предметів, вилучених законом з обігу, а також пошук грошей і майна для забезпечення відшкодування заподіяних збитків і з метою можливої конфіскації.

Серед безліч думок науковців-криміналістів, на нашу думку, заслуговує уваги підхід О.В. Капліної, яка виділяє два види обшуку, а саме: обшук, що являє собою процесуальне примусове обстеження житла чи іншого володіння особи, а також обшук окремих осіб задля відшукування та вилучення речових доказів і документів, що підлягають доказуванню у кримінальному провадженні, виявлення розшукуваної особи або ж майна, яке забезпечує відшкодування збитків чи є забороненим до обігу [5].

У цьому контексті під поняттям «житло особи», згідно з ч. 2 ст. 233 КПК України, варто розуміти будь-яке приміщення та його складові частини, які перебувають у постійному чи тимчасовому володінні особи, незалежно від їхнього призначення і правового статусу, що пристосовані для постійного або тимчасового проживання фізичних осіб, крім приміщень, спеціально призначених для утримання осіб, права яких обмежені за законом. При цьому керуючись п. 1 ст. 8 Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод, можливо стверджувати, що це поняття поширюється також і на офісні приміщення, що належать як фізичним, так і юридичним особам, їхнім філіям. Під іншим володінням особи розуміються транспортний засіб, земельна ділянка, гараж, інші будівлі чи приміщення побутового, службового, господарського та іншого призначення тощо, що перебувають у законному володінні особи [2].

Оскільки обшук є процесуальною дією, що значно обмежує конституційне право особи на недоторканність житла чи іншого володіння, та, безперечно, втручається в особисте життя громадянина, то він може проводитись лише за наявності юридичних і фактичних підстав, що передбачені в КПК України. Під юридичними підставами варто розуміти насамперед наявність розпочатого кримінального провадження,

відомості щодо якого внесено в Єдиний реєстр досудових розслідувань (далі – ЄРДР), а також постановлену слідчим суддею ухвалу про надання дозволу на обшук житла чи іншого володіння особи. У разі її відсутності проведення обшуку тягне за собою кримінальну відповідальність, передбачену ст. 162 (порушення недоторканності житла) Кримінального кодексу України. Проте законодавство передбачає, що обшук особи може бути проведено й без ухвали слідчого судді, лише за рішенням слідчого чи прокурора, у разі наявності достатніх підстав уважати, що особи, які перебувають у цьому житлі чи іншому володінні, переховують на собі предмети або документи, які мають значення для кримінального провадження, або ж під час затримання особи, яка підозрюється у вчиненні злочину, якщо є достатні підстави вважати, що затриманий має при собі зброю або інші предмети, які несуть загрозу для навколишніх, чи намагається звільнитися від доказів, що викривають його чи інших осіб у вчиненні злочину.

Фактичними підставами проведення обшуку є наявність здобутих достовірних даних, які дають змогу стверджувати про те, що справді було скоєно злочин, відшукуванні речі мають значення для розслідування цього незаконного діяння й однозначно розташовані в місті, передбаченому у клопотанні, обшук є найбільш доцільним та ефективним у цьому випадку способом отримання доказів. Саме ці та інші відомості має бути зазначено й належним чином доведено у змісті клопотання про дозвіл на обшук [6, с. 10].

Задля того, щоб провести обшук, слідчий за погодженням із прокурором або прокурор звертається до слідчого судді з відповідним клопотанням, в якому відображаються відомості, передбачені ч. 3 ст. 234 КПК України, а саме:

1) найменування кримінального провадження та його реєстраційний номер;

2) короткий виклад обставин кримінального правопорушення, у зв'язку з розслідуванням якого подається клопотання;

3) правова кваліфікація кримінального правопорушення із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність;

4) підстави для обшуку;

5) житло чи інше володіння особи або частина житла чи іншого володіння особи, де планується проведення обшуку;

6) особа, якій належить житло чи інше володіння, та особа, у фактичному володінні якої воно перебуває;

7) індивідуальні або родові ознаки речей, документів, іншого майна або осіб, яких планується відшукати, а також їхній зв'язок із вчиненим кримінального правопорушення;

8) обґрунтування того, що доступ до речей, документів або відомостей, які можуть у них міститися, неможливо отримати органом досудового розслідування в добровільному порядку шляхом витребування речей, документів, відомостей, відповідно до ч. 2 ст. 93 КПК України, або за допомогою інших слідчих дій, передбачених КПК України, а доступ до осіб, яких планується відшукати, – за допомогою інших слідчих дій, передбачених КПК України.

На нашу думку, уповноважена особа під час готування клопотання має відповідально поставитися до вимоги про зазначення обставин вчиненого кримінального правопорушення і не відображати у ньому всі факти кримінальної події. Оскільки досить часто відомості із клопотання аналогічно переносяться в зміст ухвали слідчого судді, яка може потрапити до рук будь-якого учасника кримінального провадження. Така неуважність може призвести до розголошення таємниці досудового розслідування великому колу осіб, чим порушити конституційні права та свободи особи. Також, як свідчить стала практика, слідчі та прокурори, звертаючись до слідчого судді з цими клопотаннями, не зазначають у їхньому змісті індивідуальні або родові ознаки речей, документів, іншого майна або осіб, яких планується відшукати, чим автоматично собі відкривають великий простір для маневру під час обшуку. Відсутність у клопотаннях такого посилання однозначно призводить до порушення недоторканості житла, що гарантоване КПК України, Конституцією України та неповною мірою відповідає п. 7 ч. 3 ст. 234 та п. 6 ч. 2 ст. 235 КПК України. Тому уповноваженим особам у разі неможливості точного зазначення індивідуальних ознак речей, які підлягають відшукуванню, у клопотанні потрібно передбачати родові ознаки задля недопущення надалі суперечностей.

Крім того, слідчому та прокуророві потрібно належним чином перевіряти зміст складеного проєкту документа на його законність, обґрунтованість і вмотивованість. Оскільки ні повернення такого клопотання на усунення недоліків, ні повторний його розгляд слідчим суддею КПК України не допускається, крім випадків виявлення нових обставин, що не розглядалися слідчим суддею попередньо. Варто згадати, що до клопотання в обов'язковому порядку дода-

ється витяг з ЄРДР щодо кримінального провадження, у межах якого воно подається, а також оригінали або копії документів та інших матеріалів, якими прокурор, слідчий обґрунтовує доводи клопотання. Цей документ виготовляється на бланку органу досудового розслідування та підписується слідчим, який його склав, а також прокурором, який погодив зазначене клопотання, із зазначенням дати погодження. Складається в трьох примірниках: один надається до суду, у межах територіальної юрисдикції якого перебуває орган досудового розслідування, а інші – долучаються до матеріалів кримінального провадження та наглядового провадження прокурора.

Проте варто зазначити, що клопотання про дозвіл на проведення обшуку у кримінальному провадженні щодо корупційних злочинів, якщо наявна хоча б одна з умов, передбачених пп. 1-3 ч. 5 ст. 216 КПК України, обов'язково подається не у місцевий суд, а у Вищий антикорупційний суд. Досить часто правоохоронці вважають, що Вищий антикорупційний суд створений тільки для звернення до нього детективів Національного антикорупційного бюро та прокурорів Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, що призводить до неправомірних дій з їхнього боку.

Згідно з ч. 4 ст. 234 КПК України клопотання про надання дозволу на обшук розглядається слідчим суддею обов'язково в день його надходження за участю слідчого або прокурора. Неявка останніх позбавляє слідчого суддю змоги повно та всебічно з'ясувати необхідність проведення цієї слідчої (розшукової) дії, тому, як правило, в таких випадках відмовляють у задоволенні клопотання про обшук. Наступним важливим моментом є те, що розгляд клопотання про надання дозволу на проведення обшуку має в обов'язковому порядку супроводжуватись повною технічною фіксацією засідання. Якщо цього не було виконано, згідно з п. 4 ч. 3 ст. 87 КПК України, всі отримані під час виконання ухвали про дозвіл на обшук докази є недопустимими. Проте, незважаючи на вищезазначені вимоги законодавства, у практиці є поодинокі випадки порушення вищезазначених правових норм, що має бути використано стороною захисту для доведення факту незаконного проведення слідчої (розшукової) дії.

У разі задоволення клопотання слідчим суддею постановляється відповідна ухвала про дозвіл на обшук, дві копії якої передають слідчому для безпосереднього проведення дії.

Варто пам'ятати, що в цьому документі чітко передбачено тих слідчих, які мають право проводити обшук. У такому разі доручати його проведення працівникам оперативного підрозділу або детективам, які не зазначені в ухвалі, – забороняється. Якщо в ухвалі дозвіл на проведення обшуку надано «групі слідчих», «групі прокурорів», «слідчо-оперативній групі» тощо, адвокатуві треба вказати це як зауваження в протоколі обшуку з метою подальшого доведення недопустимості отриманих у результаті обшуку доказів. Також вагомим фактом неправильного розуміння закону є і те, що дуже часто під час проведення обшуку слідчі все-таки залучають до цього працівників оперативних підрозділів. Ці дії суперечать правовим нормам, передбаченим ст. 236 та п. 26 ст. 3 КПК України, згідно з якими співробітники оперативних підрозділів не належать до учасників кримінального провадження, а отже не мають права брати участь у проведенні цієї процесуальної дії. Крім того, застосування в цьому випадку положень п. 3 ст. 40 КПК України також є недоцільним, оскільки передбачає доручення проведення окремих слідчих (розшукових) дій, а не залучення співробітників оперативних підрозділів до таких дій. Отже, залучення оперативного працівника до проведення обшуку та виявлення таким працівником речового доказу чи документа надалі призводитиме до визнання таких доказів судом недопустимими.

Згідно з ч. 3, 7 ст. 223, 236 КПК України під час проведення обшуку, обов'язково мають бути присутніми поняття в будь-якій кількості, але не менш ніж дві особи. Проте варто пам'ятати, що ними не можуть бути потерпілий, родичі підозрюваного чи потерпілого, працівники правоохоронних органів, а також особи, зацікавлені у результатах кримінального провадження. Через це потрібно шукати зовсім сторонніх осіб, які б погодились бути присутніми під час такої досить тривалої і напруженої слідчої (розшукової) дії. Це однозначно створює проблему для слідчого, яка у практиці розв'язується досить просто і швидко – шляхом залучення одних і тих самих осіб, з якими в них є певні домовленості (друзі, далекі родичі чи колишні працівники правоохоронних органів). З цього можливо зробити висновок про існування своєїрідної «зацікавленості понятних» у результатах кримінального провадження, що породжує порушення встановленого законодавством порядку проведення обшуку. Для того щоб належним чином довести цей факт у суді, доцільно насамперед ознайо-

митись із протоколами обшуків цього слідчого, викликати зазначених понятних як свідків і під час судового засідання встановити наявність відносин із працівниками правоохоронного органу і кількість випадків їхнього перебування у правовому статусі понятних.

Також регламентується й обов'язкова присутність під час проведення обшуку осіб, чий права та законні інтереси може бути обмежено або порушено (особи у володінні яких перебуває обшукуване приміщення чи інше володіння, члени їхньої сім'ї, уповноважені представники підприємства, установи, організації тощо). Зважаючи на цю вимогу закону, обшук, за винятком невідкладних випадків, необхідно проводити тоді, коли зазначені особи перебуватимуть на обшукуваних об'єктах. У разі виникнення необхідності пошуку та вилучення (копіювання) інформації та електронних інформаційних систем або їхніх частин чи мобільних терміналів систем зв'язку до обшуку обов'язково залучаються відповідні спеціалісти.

Згідно з ч. 10 ст. 236 КПК України обшук житла чи іншого володіння особи на підставі ухвали слідчого судді обов'язково має фіксуватися за допомогою аудіо- та відеозапису, проте вимоги щодо такої фіксації обшуку, проведеного без ухвали слідчого судді в чинному законодавстві, сьогодні відсутні. Вважаємо за доцільне внести ці зміни в ч. 3 ст. 233 КПК України. Оскільки аудіо- чи відеозапис проведення обшуку не може мати самостійного процесуального значення, обшук набуде правового значення лише після відповідного процесуального оформлення: у вигляді протоколу та додатків до нього. При цьому варто пам'ятати, що протокол має відповідати вимогам, які регламентовані ст. ст. 104, 105 КПК України, а також повно та об'єктивно відображати хід і результати проведеної процедури.

Висновки і пропозиції. Беручи до уваги все вищезазначене, можна стверджувати, що регламентована процесуальна форма обшуку загалом відповідає положенням Конституції України і є придатною для отримання допустимих доказів. Водночас кримінальні процесуальні норми, що визначають підстави та порядок проведення зазначеної слідчої (розшукової) дії, є в деяких аспектах недосконалими. Отже, пропонуємо внести зміни до ч. 3 ст. 233 КПК України та викласти її в такій редакції: «Слідчий, дізнавач, прокурор має право до постановлення ухвали слідчого судді ввійти до житла чи іншого володіння особи лише у невідкладних випад-

ках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення. У такому разі всі дії слідчого, дізнавача, прокурора в обов'язковому порядку фіксуються за допомогою аудіо- та відеозапису. Після здійснення таких дій прокурор, слідчий, дізнавач за погодженням із прокурором зобов'язаний невідкладно звернутися до слідчого судді із клопотанням про проведення обшуку...».

Список використаної літератури:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 30.07.2020).
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (Дата ратифікації Україною: 17.07.1997 р. Дата набрання чинності для України: 11.09.1997р.). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text (дата звернення: 04.08.2020).
3. Узагальнення судової практики розгляду судами I інстанції клопотань про надання дозволу на проведення обшуку житла чи іншого володіння особи у 2018–2019 роках. URL: https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/ (дата звернення: 04.08.2020).
4. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 05.08.2020).
5. Капліна О.В. Проблеми нормативного регулювання та практики проведення обшуку під час кримінального провадження. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Право». 2015. № 2 (12). URL: <https://lj.oa.edu.ua/articles/2015/n2/15kovckp.pdf> (дата звернення: 30.07.2020).
6. Литвинчук О.І., Сорока М.С., Колесников І.В. Електронні докази. Обшук. Ч. 1. Харків : Фактор, 2020. 80 с. URL: https://unba.org.ua/assets/uploads/publications/%D0%9F%D0%94%D0%A4_%20Electronni%20Dokazy%20Obshuk%20Part1.pdf (дата звернення: 30.07.2020).

Denysovskyi M. D., Tomchuk I. O., Petrunyk L. V. Procedural aspects of the conducting a search as one of the means of obtaining evidence in criminal proceedings

The article deals with the study of issues relevant to modern law enforcement practice related to the search during criminal proceedings. In particular, the most common problems of the procedural procedure of conducting a search are raised. These problems refer to the commission of errors and abuses by authorized persons due to the misunderstanding, application and not following regulated search procedure according to the Criminal Procedure Code of Ukraine. A detailed explanation and certain shortcomings of the legal norms of criminal procedure legislation are highlighted, as well as the ways to optimize the current legislation to ensure the efficiency of the application a search as one of the means of obtaining evidences in criminal proceedings.

It has been proven that in each case, it is necessary to establish the existence of all necessary legal grounds and as a matter of facts grounds for a proper search. In particular, the paper examines the necessity for full and substantiated reasoning of the latter by means of the request for permission to conduct a search, which is currently not always performed by law enforcement officers and leads to maneuver during the search.

The author argues that a request for a conducting a search in a criminal procedure that refers a corruption offense must be filed into the High Anti-Corruption Court, but not into the local one. It is determined that the consideration of the request for conducting a search must be carried out with the participation of the investigator, the prosecutor with a full technical recording of the meeting. Only persons who are in the decision of the investigating judge have the right to conduct a direct search, and it is impossible to involve employees of operational units in carrying out this procedural action. In case of violation of the above provisions, all evidences obtained during the conducting a search are considered irrelevant and inadmissible.

The expediency of extending the compulsory recording of the conducting a search procedure by means of audio and video recordings to cases of the conducting a search without the decision of the judge investigator according to Part 3 of Article 233 of the Criminal Procedure Code of Ukraine is determined.

Key words: *criminal procedure relations, investigation of a crime, investigatory (detective) actions, house and other property of a person, authorized persons.*